

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 10 | 15. MAJ 1924 | 73. AARGANG

HENSIGTEN MED MORMONS BOGS FREMKOMST.

(Tale af Ældste *Melvin J. Ballard,* en af de Tolv, ved Konferencen i Salt Lake City den 5. Oktober 1923.)

—

Medens Præsidenten i Dag hentydede til de overordentlig vigtige Begivenheder forbundne med Engelen Moronis Besøg til Profeten Joseph Smith for hundrede Aar siden, gav jeg mig selv dette Spørgsmaal:

Hvad var Hensigten med at lade Mormons Bog komme frem? Hvad var Hovedformaalet, hvad havde Herren især til Hensigt, da han aabenbarede Tilstedeværelsen af disse Plader til Verden i denne Slægt? Jeg erkender, at der var og er Brug for Mormons Bog i mange Henseender. Hvilken Trost den bringer; hvilken oplysende Kundskab den giver os om Fortidens Beboere af det amerikanske Fastland, og endvidere, hvorledes den forherliger den Herre Jesus Kristus under hans Virksomhed blandt Mennesker paa den vestlige Halvkugle og er et nyt Vidne om ham og om Herrens Gerning.

Men jeg tænker paa en af Aabenbaringerne i Pagtens Bog,

hvilken giver mere speciel Oplysning om dette Emne, og med eders Tilladelse vil jeg læse nogle Vers fra det tredie Kapitel. Herren siger:

»Dog skal mit Arbejde have Fremgang; thi ligesom Kundskaben om Frelseren er kommen til Verden ved Jødernes Vidnesbyrd, saaledes skal Kundskaben om Frelseren komme til mit Folk, og til Nephiterne, og til Jakobiterne og Josephiterne og Zoramiterne ved deres Fædres Vidnesbyrd. Og dette Vidnesbyrd skal komme til Lamaniternes og Lemueliternes og Israeliternes Kundskab, som ere hensunkne i Vantro paa Grund af deres Fædres Ugudelighed, hvem Herren tilstedte at ødelægge deres Brødre Nephiterne, paa Grund af disses Ugudelighed og Vederstyggeligheder; og netop i dette Øjemed er disse Tavler bevarede, hvilke indeholder disse Optegnelser, at Herrens Forjættelser maatte vorde opfyldte, som han gav sit Folk; og at Lamaniterne maatte komme til Kundskab om deres Fædre, kende Herrens Forjættelser, tro Evangeliet, forlade sig paa Jesu Kristi Fortjeneste og vorde forherligede formedelst Tro paa hans Navn, at de formedelst Omvendelse maatte vorde frelste. Amen.«

Hovedhensigten med, at disse Plader blev bevarede, var derfor denne, at tilvejebringe Frelse for Fader Lehis Efterkommere, der i Nord-, Syd- og Mellemamerika samt i Mexiko gaar under Navnet Indianerne. Ligeledes nogle af de Indfodte paa Øerne i Havet. Jeg synes derfor, at vi ved denne Lejlighed, da vi mindes Engelen Moronis Besøg og Meddelelsen af den forste Kundskab og Oplysning angaaende disse hellige Optegnelser, passende burde henvende vor Opmærksomhed paa den endnu ufuldendte Opgave, der hviler paa denne Kirkes Præstedomme og Medlemmer — at sorge for, at Mormons Bog helt og fuldt opfylder Hensigten med dens Fremkomst, nemlig at være et Redskab i Herrens Haand til at bringe Lamaniterne Frelse. Mennesker har talt om Indianernes totale Udryddelse. De har forudsagt en Tid, da Indianerne vilde være forsvundne eller uddode. Men Herren har ogsaa talt og sagt, at Lamaniterne skulde trives og tiltage. Ingen Magt kan besejre den Almægtiges Hensigter. Jeg har i min egen Missionsvirksomhed gjort Iagttagelser, der har overbevist mig om, at Tiden for Indianernes Forlosning var nær for Haan-

den. Jeg har haft det store Privilegium og den Glæde at virke iblandt disse Folk i ti Aar. Under Udforelsen af dette Arbejde lod Herren mig se og forstaa, at han udforte mange Ting som en Forberedelse for deres Forløsning. Han giver dem et Sprog paa de Forenede Staters Bekostning, hvis Regering har anvendt Millioner af Dollars til Indianernes Undervisning i det engelske Sprog, saaledes at det nu viser sig, at omtrent 60 pCt. af Indianerne i de Forenede Stater kan læse og skrive det engelske Sprog. Regeringen har rundhaandet tilstaaet dem store Landstrækninger, der med Lethed vil kunne underholde dem og deres Efterkommere i mange Slægtled, hvis de blot vil tage Vare paa dette Land. Jeg har set Herrens Haand udrakt for at berede Vejen for deres Forløsning, og jeg ønsker at bære Vidnesbyrd om, at deres Forløsning skal komme, og at Dagen er nær for Haanden, da disse Tusinder, ja, disse Millioner af Lamaniter paa det vestlige Fastland, hvilke har Lehis Blod i deres Aarer, eller hans Efterkommere skal blive berørte af den Almægtiges Kraft og Forjættelserne gaa i Opfyldelse.

Jeg ønsker, at de Sidste-Dages Hellige, unge saa vel som ældre, skal sætte Pris paa Mormons Bog og læse den, gøre sig bekendt med den saaledes, at naar Tiden kommer, da de vil blive kaldet til at gaa ud med dette Budskab, at de da kan være rede og i Stand til at opfylde de Pligter, som Herren har lagt paa os ved at give os denne Optegnelse. Vi skal sørge for, at den opfylder sin Mission i Verden. Dens Mission er endnu ikke fuldført.

Mormons Bog blev givet som et nyt Vidne til Verden. Det mest uomstødelige Vidnesbyrd, som Herren nogensinde har givet om, at Joseph Smith er en Guds Profet, er maaske Mormons Bog. Mennesker kan latterliggøre Tanken om, at Faderen og Sønnen havde vist for ham i et Syn; de kan mene at have afgjort Sagen tilfredsstillende for sig selv ved at kalde det for Bedrageri eller Indbildning, men Mormons Bog er en virkelig, haandgribelig Ting. Det er »Mormonismens« Mi-

rakel. Den kan ikke affærdiges paa en saadan Maade. Den maa tages i Betragtning, den maa motiveres, og alle, som ærligt og flittigt søger at forklare sig den, skal komme til Erkendelsen af, at hvad Joseph Smith sagde, er Sandhed, nemlig, at han ved Guds Gave og Kraft oversatte denne Bog fra Plader, der var givne ham i Hænde.

Jeg tror ogsaa, at Herren lod Mormons Bog blive til og fremkomme i Forbindelse med Joseph Smiths Mission i en bestemt og given Hensigt, nemlig for at være til Frelse og Velsignelse for Jordens Indvaanere. Jeg tror, at vor Fader i Himmelen er lig en jordisk Fader. Hans Magt til at udføre Ting er mere eller mindre begrænset som Følge af Love, der er evige, og hvilke han adlyder. En jordisk Fader kan ikke tilsidesætte Landets Love eller modsætte sig Naturens Orden. Dersom en saadan Fader har en ugudelig og oprørsk Søn, der overtræder Landets Love eller ringeagter Guds og Naturens Love, da kan denne jordiske Faders store Bekymring og Omsorg ikke redde hans Søn. Alt, hvad han kan gøre, er at advare sin Søn mod Faren, udpege de Vanskeligheder, der ligger foran ham og formane ham til at tage en anden Kurs, og efter at han har formanet ham, kan han vise ham den rette Vej, men dermed ophører Faderens Evne til at frelse. Al hans overbærende Kærlighed for Sønnen kan ikke række længere. Vor himmelske Fader er i en noget lignende Stilling. Hvis De vil læse det første Kapitel af Pagtens Bog, vil De se, hvad Herren tilkendegav, da han fremsatte denne ypperlige Formaningstale til Verden gennem sin Tjener Joseph Smith. Begyndende med det syttende Vers læser vi følgende:

»Hvorfor jeg, Herren, idet jeg vidste, hvilke Ulykker der skulle ramme Jordens Indvaanere, kaldte min Tjener Joseph Smith den Yngre, talede til ham fra Himmelen, og gav Befalinger; og jeg befalede ligeledes andre, at de skulle forkynde disse Ting for Verden, og alt dette for at opfylde, hvad som skrevet er ved Profeterne.«

Lad mig nu læse fra det 22. Vers:

»At min evige Pagt maatte blive oprettet; at mit Evangeliums Fylde maatte blive forkyndt ved de Svage og Enfoldige helt til

Jordens Ender, ja for Konger og Regenter. Se, jeg er Gud, og har talet det; disse Befalinger er mine og blev givne mine Tjenere i deres Skrøbelighed, efter deres Talemaade, at de maatte kunne forstaa dem.«

Dette forstaar jeg saaledes, at Herren tydeligt vidste, hvorledes Tilstanden i Verden var i 1830, og hvorledes den vilde være i vore Dage. Vidende hvilke Ulykker, der vilde ramme hans Børn, dersom de ikke forandrede deres Livsførsel, og vidende, at der ikke vilde være Omvendelse i deres Hjerter, men dog opfyldt af Ønsket om at frelse dem, kaldte han sin Tjener Joseph Smith til at advare Menneskene, til at raabe Omvendelse, og kaldte andre til i Forening med ham at forkynde dette store Budskab for alle Mennesker: »Omvender eder, thi Guds Rige er nær.« Og ikke alene for at advare Menneskene mod Ulykken og Faren, men for at tilbyde dem Redning og Befrielse. Vor naadefulde Fader har aldrig forladt sine Børn i Farens Stund, hverken i Noas Dage, i Sodomas og Gomorrahs Dage, i Frelserens eller i disse, de sidste Tider. Han har altid forud advaret sine Sønner og Døtre mod de kommende Ulykker og har ligeledes tydeligt vist dem Frelsens Vej. Dette har været Tilfældet i denne Uddeling, og Advarslen har været forkyndt paa Øerne i Havet, i alle Verdens Nationer og i de Forenede Stater, samt endog i Hedningelandene. Herrens Tjeneres advarende Røst har lydt i henved et Hundrede Aar, og med denne Røst har fulgt en venlig Indbydelse til alle vor Faders Børn om at undfly den kommende Vrede ved at modtage Jesu Kristi Evangelium, gengivet til Jorden.

Jeg staar her uden Frygt og siger uden Fare for, at nogen skal være i Stand til at modbevise det, at dersom Profeten Joseph Smiths og denne Kirkes Ældsters advarende Budskab var blevet taget til Følge af Jordens Nationer, vilde denne frygtelige Krig, som lige har hærget Verden, ikke have fundet Sted og disse Ulykker og Ødelæggelser være undgaaet. Midlet dertil var tilvejebragt, men det blev forkastet. Loven maa ske Fyldest, og naar Mennesker forkaster Redningsbudskabet fra Herren, hvorved de kunde have opnaaet Frelse,

kan de ikke bebrejde Herren for, at Ulykker, Straffedomme og Ødelæggelser kommer over dem. Herren kan ikke forhindre disse Ting i at ske, og dog har vor Fader i sin Naade og Barmhjertighed vist Menneskene Vejen og givet dem Midlet til Frelse fra alt dette.

Nu ønsker jeg at bære Vidnesbyrd om noget andet: De vil finde det nedskrevet i en af Aabenbaringerne til Profeten Joseph Smith og denne Kirkes Ældster, nemlig, at efter Ældsternes Vidnesbyrd kommer der Vidnesbyrd ved Jordskælv, ved Torden, Lyn, Storm og Havets Bølger, der hæve sig over deres Grænser, ved Ødelæggelser — selve Elementerne skal bære Vidnesbyrd, Tordenen raabe Omvendelse. Og dog siger Herren i den samme Aabenbaring, at Menneskene ikke vil give mere Agt paa disse Vidnesbyrd end paa hans Tjeneres advarende Røst. Men jeg onsker at henlede de Sidste-Dages Helliges, og om jeg havde Kraft dertil, den hele Verdens Opmærksomhed paa den Kendsgerning, at Gud taler gennem Elementerne. Jordskælvene og Havets Bølger, der hæver sig og anretter store Ødelæggelser, er Guds Rost, der raaber Omvendelse til denne Slægt, hvoraf kun en ringe Del har givet Agt paa Herrens Tjeneres advarende Røst. O, om blot Menneskene vilde høre Elementernes Kalden til Omvendelse, thi dersom de ikke hore, skal de blive hjemsogte med svære Straffedomme, for Guds Doms Time er kommen, og Regnskabsdagen er nær. Jeg glæder mig ikke over de Tugtelser, der venter Jordens Nationer, men jeg vilde ønske, at de vilde frelse sig fra dem, medens det endnu er Tid. Midlet er for Haanden. Ved at omvende sig og adlyde den Herre Jesus Kristus kan de opnaa en saadan Frelse, men uden dette er der ingen Frelse for Verden.

Da Jesu Disciple ønskede at vide noget om Verdens Ende og Herrens Tilkommelse, sagde Jesus til dem, at visse Tegn skulde antyde, at Tiden for hans Komme nærmede sig, netop de Tegn, som finder Sted i Verden i Dag. Han sagde til dem: Naar I ser Figentræet knoppes og grønnes, da vide I, at Som-

meren er nær, og saaledes ogsaa, naar I ser disse Tegn, da vide I, at Menneskesonnens andet Komme er nær. Jeg tror, at den Herre Jesus Kristus var Geolog nok til at vide, naar denne Jord vilde skælve, naar Naturens Kræfter skulde foraarsage store Omvæltninger, og vidste Timen, ligesom en Astronom kan forudsige en Formørkelses Indtræden. Den Herre Jesus vidste, naar disse Ting vilde ske, og at de skulde finde Sted umiddelbart forud for de underfulde Begivenheder, der skulde kendetegne hans andet Komme.

Disse er de sidste Dage, omtalt af de gamle Profeter. Disse er Tegnene. O, Sidste-Dages Hellige, lad os, uagtet vi er i Zion, ikke falde i Søvn, thi dette er en Tid, da ingen kan være i Ro, ejheller skal vi være i Ro i Synd og Overtrædelse; thi alt vil blive rystet, som ikke er bygget paa Retfærdighed, og ethvert Menneske, enten han er i Zion eller andre Steder, skal blive rystet og skal falde om og rammes af den Almægtiges tugtende Haand, dersom han ikke holder Guds Bud. Lad os være gode, lydige Børn, saa at vi i Tide kan lære de Lektier, som Herren ønsker at lære os, og om vi gør det, da vil Plagerne gaa os forbi, ligesom de gjorde i gamle Israel. De, der holder Herrens Love, har ingen Grund til Frygt, og de vil erfare, at Herren har forudset dette fra Begyndelsen og vidste, hvor han skulde anbringe dette Folk, som han vil bevare og beskytte, naar de blot vil tjene Herren. Vi behøver ikke at frygte noget andet, dersom vi blot tjener Gud og holder hans Bud, og vi skal se forunderlige Ting finde Sted, endog i denne Slægt.

STRØTANKER.

En Ven er den, der staar dig bi, naar du ikke fortjener det.

Mænd, der er store i Hovedet, bærer som Regel smaa Hatte.

Den, der taber sin Samvittighed, har intet tilbage, der er værd at beholde.

DEN TRANGE VEJ.

Det er ikke nogen let Sag at være en virkelig Kristi Efterfølger her paa Jorden. Der hører mere til end blot at bekende hans Navn. »Ikke enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders Vilje, som er i Himlene.« (Matt. 7: 21.) Men at gøre Faderens Vilje bestaar i at modtage Evangeliets Budskab og efterleve det i vort daglige Liv. Livet i Gud, Jesu Kristi sande Efterfølgelse vilde være idel Fryd og Lyksalighed, hvis der ikke hermed var forbundet store Opofrelser, Savn og Modgang her i Verden. Det er dem, der gør Vejen trang og Porten snæver, og som er Skyld i, at saa faa finder den.

I Lukas 14. Kap. 25—35 Vers taler Frelseren om Betingelserne for at være hans Disciple, og i det 26. Vers læser vi: »Dersom nogen kommer til mig og ikke hader sin Fader og Moder og Hustru og Børn og Brødre og Søstre, ja endog sit eget Liv, han kan ikke være min Discipel.« Det er strenge Ord, men det er, hvad han forlanger af sine Efterfølgere. Og ved en anden Lejlighed siger han: »Mener ikke, at jeg er kommen for at bringe Fred paa Jorden, jeg er ikke kommen for at bringe Fred, men Sværd. Thi jeg er kommen for at volde Splid imellem en Mand og hans Fader og imellem en Datter og hendes Moder og imellem en Svigerdatter og hendes Svigermoder, og en Mands Husfolk skulle være hans Fjender.« (Matt. 10: 34—36.)

Saadan er Kristi Efterfølgelse. Den, som ganske vil give Herren sit Hjerte, som i Oprigtighed slutter Pagt med ham og ønsker at tjene ham, maa bryde med nære og kære Mennesker. Enhver Sidste-Dages Hellig har oplevet noget af dette. De er blevne haanede og foragtede af Slægt og Venner, ofte udstødt af Familie- eller Vennekredsen. Dette kan pine og trykke Aar ud og Aar ind, men det var, hvad Kristus sagde skulde vederfares dem, der fulgte ham; ja, uden dette var vi ikke Kristi Disciple. Og hans Efterfølgere maa desuden dag-

lig kæmpe med at forsage sit eget, sige nej til det i Livet, som netop synes dem kærest, som det er vanskeligst at undvære.

Dernæst siger Jesus: »Den, som ikke bærer sit Kors og følger efter mig, kan ikke være min Discipel.« Et Kors er en pinefuld og ydmygende Byrde. Man kan sagtens lade det ligge, hvis man gaar udenom Jesus Kristus. Men vil man være hans Discipel, maa man bære det. En anden Udvej gives ikke. Et Kors skaber man sig ikke selv, det faar man lagt paa sig, fordi man følger Jesus. Det viser sig ofte som en pinagtig Hindring for Ens Fremskridt, en Vanskelighed og Lidelse i det daglige Livs Affærer, en daglig Selvovervindelse for at bære sin Modgang uden at klage — altsammen fordi man vil gaa i Jesu Fodspor.

»Thi hvem iblandt eder, som vil bygge et Taarn, sætter sig ikke først hen og beregner Omkostningerne, om han har nok til at fuldføre det.« For at være en sand Kristi Discipel, maa man lægge Sten paa Sten, Dag ud og Dag ind, i Sorg og i Glæde, til en høj og hellig Bygning, til et Taarn. Vort Liv skal være et Taarn, en Bygning til Guds Ære og Lovprisning, synlig for alle, udsat for Kritik. De Helliges Liv er de Vantros Bibel, deres eneste, som de til Gengæld studerer grundigt. Manges Øjne er rettede paa os, som bekender Kristus; de vil snart se, at vi er ufuldkomne, at vi er Syndere, men lad dem dog ogsaa se, at vi er Syndere paa Vejen til Frelse.

At være en Kristi Efterfølger betyder en Kamp mod en tilsyneladende Overmagt, der paa alle Maader søger at trykke os ned og udmatte os, gøre os trætte i Kampen, og kun ved at følge ham, holde os nær til ham, kan vi vinde Sejr.

Og saa samler Kristus de fremsatte Betingelser for at være hans Discipel i disse Ord: »Saaledes kan da ingen af eder, som ikke forsager alt det, han ejer, være min Discipel.« At lægge sig selv og alt sit paa Alteret som et Offer til Herren og lade ham ganske og aldeles raade for En, saadan er Kristi Efterfølgelse, intet mindre. Et saadant Liv er det Salt, der

bevarer Verden fra at raadne op. »Saltet er altsaa godt; men dersom ogsaa Saltet mister sin Kraft, hvorved skal det da faa den igen?«

Men hvad har Jesus saa lovet dem, der følger ham ad den trange Vej gennem Livet? »Sandelig siger jeg eder, at i Igenfødelsen, naar Menneskesønnen sidder paa sin Herligheds Trone, skulle ogsaa I, som have fulgt mig, sidde paa tolv Troner og dømme Israels tolv Stammer. Og hver, som har forladt Hus eller Brødre eller Søstre eller Fader eller Moder eller Hustru eller Børn eller Marker for mit Navns Skyld, skal faa det mange Fold igen og *arve et evigt Liv.*« Se, det er nok Omkostningerne værd. Lad os blive Kristi sande Efterfølgere, hans tro Disciple, som han ikke vil skamme sig ved, naar han kommer i sit Rige.

J. S. H.

FORAARSKONFERENCEN I AARHUS.

Konferencens første Møde blev afholdt Lørdag Aften den 5. April og ledédes af Konf.Præs. Julius Bruun, der bød de Forsamlede Velkommen. Efter to Aabningssalmer og Bøn af Niels Jensen aflagdes Rapporter fra den kvindelige Hjælpeforening af Søster Kjerstine Thomassen, Søndagsskolen af Forstander S. P. Simonsen og Ungdomsforeningen af Præs. Lauritz Larsen. Præs. Bruun takkede de lokale Organisationer for deres udmærkede Arbejde, hvorefter Ældsterne Herchel S. Lund og Leonal Rasmussen, nyligt ankomne Missionærer, bar deres Vidnesbyrd. Missionspræsident John S. Hansen talte dernæst angaaende de lokale Organisationers store Betydning og Virksomhed indenfor Kirken og opmuntrede til med forøget Iver at fortsætte Arbejdet. Vilhelm Poulsen sluttede med Bøn.

Kl. 10 Søndag Form. blev Søndagsskolekonferencen afholdt, ledet af Forstanderen, S. P. Simonsen. Et godt Program blev udført bestaaende af Klasselektier, Korlektier, Sange og De-

klamationer samt Musiknumre. Skolens Forstander takkede Lærerinder og Børn for det gode Samarbejde. Konf.Præs. Bruun udtalte sin Glæde og Tilfredshed over det udførte Arbejde, hvorefter Missionspræsidenten gav Børnene en Del Spørgsmaal, der blev udmærket besvarede. Aabnings- og Slutningsbøn blev fremsagt af to af Skolens Elever, Søstrene Gerda Jensen og Olga Andersen.

Ved Mødet Kl. 2 blev Rapporter aflagte fra følgende Grene: Esbjerg, Anton Jørgensen; Randers, Jens Christensen; Odense og Aarhus af Præs. Julius Bruun. Missionspræsident Hansen foreslog Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner og Konferencens Autoriteter som følger: Julius Bruun som Præsident over Aarhus Konference og Forstander for Aarhus Gren med Bryan L. Petersen som Konferencesekretær, Peter Petersen, Herschel S. Lund, Oscar Søderquist og Leonal Rasmussen som Medarbejdere. Præs. Bruun foreslog derefter Konferencens og Grenenes Funktionærer som følger: Som Forstander i Esbjerg Gren: Herschel S. Lund med Oscar Søderquist som Medarbejder; Randers: Peter Petersen Forstander med Leonal Rasmussen som Medarbejder. Den tidligere Forstander, Jens Christensen, blev afløst med Tak og Ære for udført Arbejde; Odense Gren: Lars C. Larsen Forstander; Silkeborg Gren: Emil Thomsen og Johannes Bredahl Kredslærere. Aarhus Gren: Ejendomsbestyrer Lauritz Larsen; Grensskriver Mads Johansen; Kredslærere: Chr. Sørensen, Ernst Jensen, Mads Johansen, Søren Jensen, N. P. Thomassen og S. P. Simonsen. Den kvindelige Hjælpeforening: Kjerstine Thomassen Præsidentinde med Ane J. Fischer og Karen Johansen som Raadgivere; Oda Johansen Sekretær; Anna Larsen Kassererske og følgende Lærerinder: Marie Dyhr, Marie Testesen, Johanne Jensen, Mathilde Nielsen, Margrete Nielsen, Bertha M. Jacobsen. Søndagsskolen: Simon P. Simonsen Forstander med Christen Sørensen og J. P. Gustavsen som Raadgivere; Bryan L. Petersen Sangleder; Oda Johansen Organist; Svend Jensen Sekretær og Kasserer;

Lærerinder: Ingeborg Christensen, Alfrida Christensen og Elly Simonsen. Ungdomsforeningen: Lauritz Larsen Præsident med Mads Johansen og Alfrida Christensen som Raadgivere og Ellen Rasmussen som Sekretær. Sangkoret: Bryan L. Petersen Sangleder; Oda Johansen Organist; Gudrun Thomassen assisterende Organist og alle Korets Medlemmer. Som Dørvogtere: N. P. Thomassen og S. P. Simonsen.

Derefter bar følgende Ældster deres Vidnesbyrd: Anton H. Lund fra Aalborg, Oscar Soderquist, Peter Petersen og Bryan L. Petersen. Resten af Tiden benyttedes af Missionspræsidenten, der talte om Præstedømmets Magt og Myndighed. Mødet sluttedes med Bøn af Ældste Søren Jensen. 77 til Stede.

Mødet Søndag Aften aabnedes med Bøn af Ældste Chr. Sorensen. Præs. Julius Bruun talte om Jesu Kristi Evangeliums Begyndelse og vigtigste Grundsætninger. Missionspræsident John S. Hansen udviklede Emnet: »Hvad er Mennesket?« Ældste Lauritz Larsen sluttede med Bøn.

God Sang blev udført ved dette og de øvrige af Konferencens Møder af det flinke Sangkor, assisteret af Missionærerne. Den smukke Korsang gjorde meget til at forhøje Interessen ved Møderne.

Ved Mødet Mandag Aften talte Ældsterne Anton Jørgensen fra Esbjerg, Lauritz Larsen og Missionspræs. Hansen, der dvælede ved de Pligter, der paahviler Sidste-Dages Hellige, samt de Velsignelser, som følger med Udførelsen af disse. Ældsterne Chr. Rasmussen og Peter Petersen aabnede og sluttede med Bøn.

Tirsdag Aften afholdt den kvindelige Hjælpeforening en særdeles vellykket selskabelig Sammenkomst. Et underholdende Program blev udført, Forfriskninger serverede og nogle af Søstrene forfærdigede Genstande solgt ved Auktion.

Lauritz Larsen,
Skriver.

FORAARSKONFERENCEN I KØBENHAVN.

Konferencen indlededes med en Koncert af Sangkoret, hvilken blev givet Fredag Aften den 11. April. Et udmærket Program udførtes og blev modtaget med stort Bifald af den talrige Forsamling.

Søndag Form. den 13. April blev Søndagsskolens Konference afholdt. Et udmærket Program udførtes af Børnene bestaaende af Korlektie, Sange, Deklamationer, Musiknumre og Klasseøvelser. Efter Programmet talte Ældste Julius Bruun fra Aarhus og Missionspræsident John S. Hansen, der takkede Funktionærer og Elever for den Flid, som var lagt for Dagen i det udforte Program og de behandlede Lektier.

Konferencen fortsattes Kl. 2 Eftm. under Konf.Præs. Emil Andersens Ledelse, der gav Rapport over Tilstanden i Konferencen. Præs. Hansen foreslog Kirkens og Missionens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Boner, samt Emil Andersen som Præsident over Københavns Konference og Forstander over Københavns Gren med Louis Hansen, Hans N. Øgaard, Orson W. Jensen, Walter Nielsen, Edw. H. Sørensen og Truman Nielsen som Medarbejdere.

Konf.Præs. foreslog dernæst at løse følgende med Tak og Ære for udført Arbejde: Aage Kalmar som Forstander for Sondagsskolen og Grenskriver; Oda Zabell som Præsidentinde for de unge Kvinders Forening; Harry Klitgaard som Kredslærer; Bertha Petersen som Organist for Sangkoret og Anton Reimenschneider som Dørvogter. Konferencens og Grenens Funktionærer blev derefter foreslaaede som følger:

Som Forstander for Nordost-Sjællands Gren: Walter Nielsen med Edward Sørensen som Medhjælper. Som Forstander for Bornholms Gren Karl Andersen. Som Grensskriver for Københavns Gren Jens Andersen. Som Kredslærere: Jens Andersen, Henri Frederiksen, C. L. Larsen, Elmer Klitgaard, Henry Larsen, Enoch Andersen, Julius Tronier, Fritz W. Andersen, Louis Hansen, Ole C. Petersen og Chr. Petersen.

Den kvindelige Hjælpeforening: Kirsten Knudsen Præsidentinde med Kristine Tronier og Johanne Klitgaard som Raadgivere, Thora Petersen Sekretær, Hansine Franck Kassererske og følgende Lærerinder: Mathilde Blomberg, Johanne Nielsen, Katrine Christensen, Kathinka Andersen, Nikoline Larsen, Andrea Jensen, Oline Andersen, Laura Hansen, Jensine Kondrup, Ellen Petersen, Agnes Nielsen og Anna Bodi. Søndagsskolen: Julius Tronier Forstander med N. P. Klitgaard og Enoch Andersen som Raadgivere, Elmer Klitgaard Sekretær og Kasserer, Henri Frederiksen ass. Sekretær, Birtha Petersen Organist, Muriel Hansen ass. Organist, Henry Larsen Sangleder, Ole C. Petersen Dørvogter. Lærere og Lærerinder: Emmy Andersen, Gerda Tronier, Jens Andersen, Valborg Andersen, Mary Petersen, Fritz W. Andersen, Henry Larsen og Valborg Johansen. Unge Mænds Forening: Chr. Larsen Præsident, Fritz W. Andersen og Jens Andersen Raadgivere, Elmer Klitgaard Sekretær, Henri Frederiksen ass. Sekretær, Henry Larsen Sangleder, Ole C. Petersen Dørvogter. Unge Kvinders Forening: Thyra Andersen Præsidentinde, Thora Petersen og Emmy Andersen Raadgivere, Valborg Andersen Sekretær. Sangkoret: C. L. Larsen Præsident, Fritz W. Andersen og Marie Frederiksen Raadgivere, Oskar Petersen Sangleder, og alle Korets Medlemmer. Dørvogtere: Ole C. Petersen og Chr. J. Nielsen.

Ældsterne Truman Nielsen, Wallace Winkler, Edward Sørensen, Walter Nielsen, Orson Jensen og Konf.Præs. Emil Andersen talte. Missionspræs. Hansen sluttede med at opmuntre Missionærerne og Søskende til fortsat Arbejde for Herrens Værks Fremme.

Ved Mødet Søndag Aften Kl. 7 talte Ældsterne Hans Øgaard, Chr. P. Sørensen, Julius Bruun og Missionspræsident Hansen. Smuk og stemningsfuld Sang blev udført af Koret.

Det afsluttende Møde blev afholdt Mandag Aften, ved hvilket Rapporter aflagdes fra de lokale Organisationer, nemlig den kvindelige Hjælpeforening af Sr. Kirsten Knudsen;

Søndagsskolen af Julius Tronier; Unge Mænds Forening af Fritz W. Andersen; Unge Kvinders Forening af Thyra Andersen. Søstrene Marthine K. Sorensen og Anna J. Hansen, samt Ældste Peter Nielsen fra Malmø talte dernæst til Forsamlingen og bar deres Vidnesbyrd, hvorefter Missionspræs. Hansen gjorde nogle afsluttende Bemærkninger.

Karla Hansen,
Sekretær.

LIVETS MORALSKE ENHED.

Jesus gav ikke nogen storre eller vigtigere Læresætning til Verden end den, at alle Mennesker tilhorer en Familie, og at de offentlige og private moralske Forpligtelser er ens for alle. Hvorledes kunde der findes industrielle Stridigheder og Klassekampe, dersom de samme Mennesker, der i Forening tilbede Gud om Søndagen som Guds Born, kunde mødes og omgaas hinanden i Ugens Løb som Brødre, der saá op til og dyrkede den eneste sande Gud og alles Fader? Hvorledes kunde der findes Omgaaelser af det offentlige Ansvar og Seen igennem Fingre med Last og Lovovertrædelser, dersom Mænd og Kvinder, der om Søndagen beder »led os ikke i Fristelse«, var Borgere af det samme himmelske Rige hele Ugen? Hvorledes kunde der findes Embedsmisbrug og Intriger blandt Nationerne, dersom disses Herskere og Lederne i Verden, der beder »til os komme dit Rige«, i alle deres indbyrdes Forhold optraadte som virkelige Undersaatter af Kristus, hvis Rige er Retfærdighed, Fred og god Forstaaelse mellem Menneskene? Mennesket er først og fremmest en moralsk Skabning, hvis Maal i Livet naar sin hojeste Fylde, eftersom han i alle Ting søger at behage Gud. Hvor som helst han virker, paa hvad Maade og i hvad Retning, er det en Kendsgerning, at den »elsker Gud mest, der elsker sin Næste«. Paa mange flere Maader og langt oftere har man Lejlighed til at tjene Gud ved at tjene sin Næste i Hjemmet, paa Arbejdspladsen og i

Samfundslivet, end de faa Timer i Kirken om Søndagen. Der er intet, som i højere Grad tiltrænges i Dag, end at Religionen bliver sat i praktisk Udførelse i det daglige Liv saavel som ved den offentlige Gudstjeneste. *»Christian Advocate«.*

DØDSFALD.

Soster Anna Elizabeth Poulsen døde den 23. April i Aarhus. Hun blev født i Hjørring den 11. November 1866 og døbt den 11. September 1898. Begravelsen fandt Sted den 28. April fra Nordre Kirkegaards Kapel i Aarhus. Konf. Præs. Julius Bruun talte ved Baaren og Br. N. P. Thomassen indviede Graven.

STRØTANKER.

Indbild dig ikke, at du har Tro paa Gud, dersom du mangler Kærlighed til din Næste; og tænk ikke, at du har Kærlighed til din Næste, dersom du mangler Tro paa Gud. Hvor begge disse ikke er til Stede, er de begge fraværende; de er begge døde, naar de adskilles. *Quarles.*

Det er en hel Del lettere at gøre det, som Gud giver os at udføre, ligemeget hvor svært det er, end at bære Ansvaret for at have forsomt at gøre det. Vi har modtaget Forvisningen om, at vi skal blive forlenet med al den Kraft, som vi behøver til Udførelsen af enhver Pligt, som Gud paalægger os.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).